

บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม

2.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาตระกูลออสโตรนีเซียนและระบบเสียงภาษามลายูถิ่นปัตตานี

2.1.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาตระกูลออสโตรนีเซียน

ผู้วิจัยได้สรุปความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาตระกูลออสโตรนีเซียนมาจากเอกสารต่างๆ คือ “The position of Polynesia within the Austronesian language family” (Grace, 1959) “A lexicostatistical classification of the Austronesian languages” (Dyen, 1965) บทความเรื่อง “โพลีนีเซีย: ชาวเกาะแห่งมหาสมุทรแปซิฟิก” (สุขุมาวดี จำหิรัญ, 2534) “ภาษาอินโดนีเซีย” (ศิริพร มณีชูเกตุ, 2542) ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ภาษาตระกูลออสโตรนีเซียน (Austronesian) หรือมลายู-โพลีนีเซียน (Malayo–Polynesian) ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่พูดอยู่ตามเกาะต่างๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิก มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่โดยเริ่มจากหมู่เกาะฟอร์โมซา ทางตอนเหนือลงไปถึงนิวซีแลนด์ทางตอนใต้ และจากมาดากัสการ์ทางตะวันตกไปถึงหมู่เกาะอีสเตอร์ทางตะวันออก

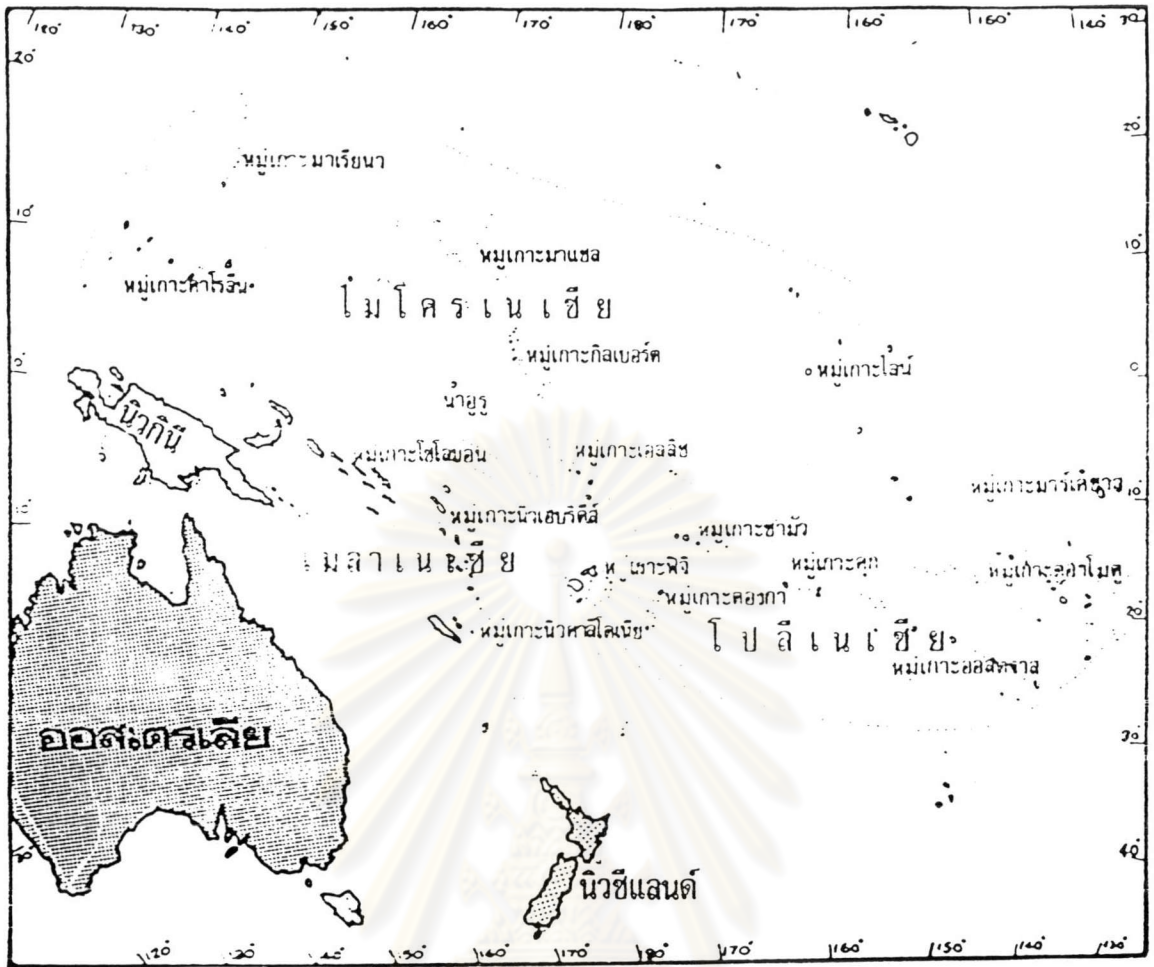
ภาษาตระกูลออสโตรนีเซียนแบ่งเป็น 2 สาขาใหญ่ๆ คือ สาขาออสโตรนีเซียนตะวันออก และสาขาออสโตรนีเซียนตะวันตก

1) สาขาออสโตรนีเซียนตะวันออก หรือ โอเชียนิก (Oceanic) ภาษาที่จัดอยู่ในสาขานี้คือ ภาษาที่พูดอยู่ในหมู่เกาะต่างๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิก ประกอบด้วยเกาะที่อยู่บริเวณตอนกลางและตอนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก เช่น หมู่เกาะกีนี ปาเลาอี มาเรียนาทางตะวันตก หมู่เกาะฮาวายทางเหนือ หมู่เกาะอีสเตอร์ทางตะวันออกส่วนทางใต้ลงไปถึงออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

ภาษาสาขาโอเชียนิกสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

ก. กลุ่มไมโครนีเซีย (Micronesia) ได้แก่ กลุ่มภาษาที่พูดอยู่ในหมู่เกาะไมโครนีเซีย เช่น ภาษาในหมู่เกาะมาเรียนา หมู่เกาะมาร์แชล เป็นต้น

ข. กลุ่มโพลีนีเซีย (Polynesia) ได้แก่ กลุ่มภาษาที่พูดอยู่ในหมู่เกาะฮาวาย และหมู่เกาะอีสเตอร์ รวมถึงนิวซีแลนด์ตอนใต้ทั้งหมด

ภาพที่ 2.1 หมู่เกาะต่างๆในมหาสมุทรแปซิฟิก (ทวี ทองสว่าง, 2530)

ค. กลุ่มเมลานีเชีย (Melanesia) ได้แก่ กลุ่มภาษาที่พูดอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของออสเตรเลีย แถบนิวกินี ไปจนถึงเกาะฟีจี รวมถึงเกาะโซโลมอน และเกาะใกล้เคียงด้วย อย่างไรก็ตาม สถานภาพของภาษากลุ่มเมลานีเชียยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควรเพราะยังมีข้อขัดแย้งในกลุ่มนักภาษาศาสตร์ว่าจะจัดให้ภาษากลุ่มนี้ไปรวมกับกลุ่มโพลินีเชียตะวันออก หรือจะให้รวมกับกลุ่มไมโครนีเชียตะวันตก เพราะเมื่อพิจารณาทางด้านเชื้อชาติของชาวเมลานีเชียพบว่าแตกต่างจากชาวโพลินีเชียอย่างชัดเจน ชาวเมลานีเชียเป็นนิโกร แต่เมื่อพิจารณาทางด้านภาษาก็ยากที่จะหาความต่างได้เพราะมีการศึกษาภาษากลุ่มนี้น้อยมาก คือ มีการศึกษาภาษาฟีจีเพียงภาษาเดียวที่ยอมรับว่าเป็นภาษากลุ่มเมลานีเชีย

2) สาขาออสเตรเลียตะวันตกหรืออินโดนีเซียน (Indonesian) หรือเฮสเปอร์นีเซียน (Hesperonesian) สาขานี้แบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ

ก. กลุ่มมาเลย์ (Malay) ได้แก่ ภาษาที่พูดอยู่ในมาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ บรูไน และภาคใต้ของประเทศไทย

ข. กลุ่มจาม (Cham) ได้แก่ ภาษาที่พูดอยู่บริเวณตอนใต้ของประเทศเวียดนามที่ติดกับกัมพูชาและภาษาที่พูดในเกาะไหหลำ

ค. กลุ่มฟิลิปปินส์ (Phillipines) ได้แก่ ภาษาที่พูดอยู่ในหมู่เกาะฟิลิปปินส์ เป็นภาษาของชนพื้นเมือง เช่น ภาษาฟิลิปปินโน หรือ ภาษาตากาล็อก (Tagalog)

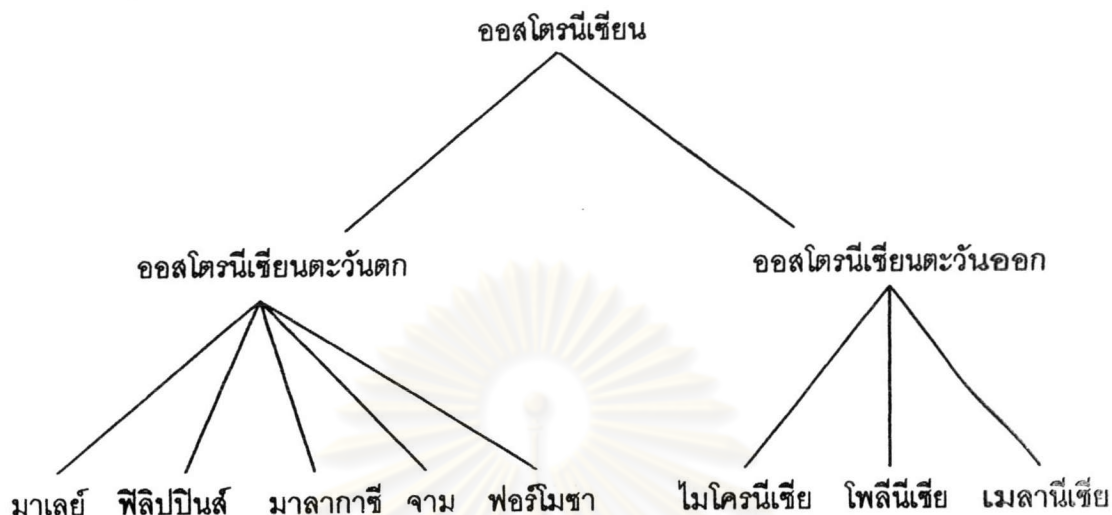
ง. กลุ่มมาลากาซี (Malagasy) ได้แก่ ภาษาที่พูดในประเทศมาดากัสการ์ซึ่งอยู่ติดกับแอฟริกาใต้

จ. กลุ่มฟอร์โมซา (Formosa) ได้แก่ ภาษาของชาวฟอร์โมซาเป็นชาวพื้นเมืองของเกาะไต้หวันซึ่งในอดีตคือเกาะฟอร์โมซา ชาวเกาะฟอร์โมซาเป็นชาวออสเตรเลียเยน แต่ปัจจุบันมีเหลืออยู่น้อยมากจนเกือบจะสูญพันธุ์เพราะมีผู้อพยพชาวจีนกลุ่มใหญ่ทั้งขุนนางและคนรับใช้ชาวจีนประมาณ 1,000 คน เข้าไปอาศัยเมื่อประมาณกว่า 100 ปีมาแล้ว ทำให้ชาวพื้นเมืองของเกาะฟอร์โมซาลดจำนวนลงเรื่อยๆ ปัจจุบันชาวจีนที่อาศัยอยู่ในเกาะไต้หวันส่วนใหญ่ไม่ใช่กลุ่มออสเตรเลียเยน

ภาพที่ 2.2 แผนที่ทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ประเสริฐ วิทยารัฐ, 2533)

จากความสัมพันธ์ของภาษาในกลุ่มและสาขาต่างๆของตระกูลออสโตรนีเซียนสามารถนำเสนอแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพที่ 2.3 ความสัมพันธ์ของภาษาต่างๆในตระกูลออสโตรนีเซียน (ดัดแปลงจาก ศิริพร มณีชูเกตุ, 2542)

2.1.2 ระบบเสียงภาษามลายูถิ่นปัตตานี

2.1.2.1 ระบบพยัญชนะ

ตารางที่ 2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานี

ลักษณะของเสียง		ตำแหน่งที่เกิดเสียง				
		ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
กัก	ไม่ก้อง	p	t	c	k	?
	ไม่ก้องพ่นลม	ph	th	ch	kh	
	ก้อง	b	d	ɟ	g	
เสียดแทรก	ไม่ก้อง		s			h
	ก้อง				ɣ	
นาสิก	ก้อง	m	n	ɲ	ŋ	
รัว			r ¹			
ข้างลิ้น	ก้อง		l			
เปิด	ก้อง	w	j			

¹ เสียงรัวในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะปรากฏในคำยืมภาษาอาหรับ (ธัสสมิง กาแจ้ง, 2544)

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานีมี 24 หน่วยเสียง (อัสมิง กาเซ็ง, 2544) ดังตารางที่ 2.1 หน่วยเสียงทั้งหมดนั้นสามารถปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะต้นได้ ส่วนหน่วยเสียงที่สามารถปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายได้มี 3 หน่วยเสียง คือ -ʔ, -h, -ŋ ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานีและจังหวัดปัตตานีไม่มีความแตกต่างในเรื่องของระบบเสียงพยัญชนะแต่มีความแตกต่างในเรื่องระบบเสียงสระดังจะได้อธิบายต่อไป

2.1.2.2 ระบบสระ

ตารางที่ 2.2 หน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานี

	ตำแหน่งของลิ้น					
	หน้า		กลาง		หลัง	
	สระธรรมดา	สระนาสิก	สระธรรมดา	สระนาสิก	สระธรรมดา	สระนาสิก
สูง	i	-	-	-	u	ึ๊
กลาง	e	-	o	-	o	-
ต่ำ	ε	ĩ	a	ã	o	ũ

ตารางที่ 2.3 หน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานี

ตำแหน่งของลิ้น	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i	-	u
กลาง	e	-	o
ต่ำ	ε	a	o

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานีมี 8 หน่วยเสียง คือ i, e, ε, o, a, u, o, ɔ (รุสลัน อุทัย, 2536; อัสมิง กาเซ็ง, 2544) ส่วนภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานีจากการเก็บข้อมูลภาคสนามพบว่ามีสระเดี่ยว 7 หน่วยเสียง² คือ i, e, ε, a, u, o, ɔ ดังตารางที่ 2.2 และ 2.3

² หน่วยเสียงสระ ɔ ไม่ปรากฏในตำแหน่งลงเสียงหนัก จะปรากฏเฉพาะตำแหน่งที่ไม่ลงเสียงหนักเท่านั้น หน่วยเสียงนี้ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานีมีลักษณะเป็นสระ ɔ ส่วนภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานีมีลักษณะเป็น a จึงวิเคราะห์ให้เป็นหน่วยเสียงสระ a เช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานี

[keta]

ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานี

[kata]

ความหมาย

สั้น

ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานีมีสระนาสิก 4 หน่วยเสียง คือ ě, ǎ, ǎ̃, ǎ̄ ส่วนภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานีไม่พบว่ามีหน่วยเสียงสระนาสิก³

นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างในเรื่องสระประสมด้วย กล่าวคือ ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานีมีสระประสม 6 หน่วยเสียง คือ ai, ae, ae, au, ao, av (อัสสมิง กาเซ็ง, 2544) แต่ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานีมีสระประสม 3 หน่วยเสียง คือ ai, au, ua

2.2 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์

พื้นที่บริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีภาษาต่างๆ มากมายที่คนหลายเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ใช้ในชีวิตประจำวัน ภาษาเหล่านี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ตระกูล (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540) ดังนี้

- 1) ตระกูลจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan)
- 2) ตระกูลไท-กะได (Tai-Kadai)
- 3) ตระกูลแม้ว-เย้า หรือ ม้ง-เมี่ยน (Miao-Yao หรือ Hmong-Mien)
- 4) ตระกูลออสโตรเอเชียติก หรือ มอญ-เขมร (Austroasiatic หรือ Mon-Khmer)
- 5) ตระกูลออสโตรนีเซียน หรือ มลายู-โพลินีเซียน (Austronesian หรือ Malayo-Polynesian)

ภาษาต่างๆ ใน 5 ตระกูลนี้ (L-Thongkum, 1990) แบ่งกลุ่มโดยใช้ลักษณะทางสัทศาสตร์และสัทวิทยาบางประการได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

ภาษามีวรรณยุกต์ ส่วนมากพบในตระกูลจีน-ทิเบต ตระกูลไท-กะไดและตระกูลแม้ว-เย้า
ภาษามีลักษณะน้ำเสียง ส่วนมากพบในตระกูลออสโตรเอเชียติก
ภาษาไม่มีทั้งวรรณยุกต์และลักษณะน้ำเสียง ส่วนมากพบในตระกูลออสโตรนีเซียน

³ สระนาสิกในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานีเป็นเสียงสระธรรมดาในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานี เช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปัตตานี	ภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในจังหวัดปทุมธานี	ความหมาย
[pəěʔ]	[pateʔ]	ประติประคอง
[pəǎʔ]	[pataʔ]	ขับน้ำ
[busǎʔ]	[busuʔ]	เหม็น
[sɔʔʔɔh]	[sɔʔʔɔh]	จุกห้อง

ภาษาทั้ง 3 กลุ่มดังกล่าวข้างต้น อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ภาษามีวรรณยุกต์และภาษาไม่มีวรรณยุกต์ ภาษามีวรรณยุกต์ส่วนใหญ่มักพบในตระกูลจีน-ทิเบต ไท-กะได และมั่ว-เย้า ส่วนภาษาไม่มีวรรณยุกต์ส่วนมากพบในตระกูลออสโตรเอเชียติกและตระกูลออสโตรนีเซียน อย่างไรก็ตาม แม้ภาษาในตระกูลออสโตรเอเชียติกและตระกูลออสโตรนีเซียนจะเป็นภาษาไม่มีวรรณยุกต์ แต่ก็ยังมีบางภาษาที่กลายเป็นภาษามีวรรณยุกต์แล้ว เช่น ในตระกูลออสโตรเอเชียติก พบว่ามีภาษาที่กลายเป็นภาษามีวรรณยุกต์แล้ว อาทิ ภาษาเวียดนาม ภาษาปลั่ง และภาษาขมุบางถิ่น ฯลฯ

นอกจากนี้ ชีระพันธ์ ล.ทองคำ (2527) ได้ศึกษาภาษาญ้อกูร (Nyah Kur) แล้วพบว่าภาษาญ้อกูร กำลังอยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงไปเป็นภาษามีวรรณยุกต์ ส่วนภาษาในตระกูลออสโตรนีเซียนที่พบว่ากลายเป็นภาษามีวรรณยุกต์แล้ว เช่น ภาษาอูตซัต (Maddieson & Keng Fong Pang, 1993; Thurgood, 1993) และภาษาต่างๆ ในนิวกาลิโดเนีย (Rivierre, 1993)

อาจกล่าวได้ว่าภาษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จัดเป็นบริเวณภาษาที่แสดงถึงปรากฏการณ์เกี่ยวกับกำเนิดวรรณยุกต์ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากภาษาในบริเวณนี้มีทั้งภาษาไม่มีวรรณยุกต์ ภาษาที่กำลังจะกลายเป็นภาษามีวรรณยุกต์และภาษามีวรรณยุกต์ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ ผู้วิจัยสรุปมาจากวิทยานิพนธ์ของ อมร ทวีศักดิ์ (2543) เรื่อง "พฤติกรรมค่าความถี่มูลฐานของเสียงสระอันเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายในภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: นัยสำคัญต่อทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์"

ผู้ที่ริเริ่มทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์หรือวิวัฒนาการของวรรณยุกต์ (Tonogenesis) ในปี ค.ศ.1970 คือ เจมส์ เอ เมทิซอฟ (James A. Matisoff) ในบทความของเฮ็นเดอร์สัน (Henderson, 1982) ผู้เขียนบทความกล่าวว่าแนวคิดเกี่ยวกับการกำเนิดวรรณยุกต์ได้มีการอ้างถึงก่อนที่เมทิซอฟจะเสนอทฤษฎีนี้ขึ้นมาประมาณ 50 ปี นักภาษาศาสตร์ที่กล่าวถึงการกำเนิดวรรณยุกต์ในยุคนั้น คือ อองรี มาสเปโร (Henri Maspero) นักภาษาศาสตร์ชาวฝรั่งเศส และ เบอ์นาร์ต คาร์ลเกริน (Bernard Karlgren) นักภาษาศาสตร์ชาวสวีเดน หลังจากนั้นแนวคิดนี้ก็ได้รับการพัฒนาเรื่อยมาโดยนักภาษาศาสตร์ท่านอื่นๆ เช่น ฟอว์เรสต์ (R.A.D. Forrest) ฟัง กวย ลี (Fang Kuei Li) โอดริกูร์ต (Haudricourt) และ เอเกอร์รอด (Egerod) ถึงแม้ว่า เมทิซอฟ จะไม่ได้เป็นคนแรกที่มีแนวความคิดเกี่ยวกับการกำเนิดวรรณยุกต์ แต่ก็เป็นักภาษาศาสตร์คนแรกที่ริเริ่มคำศัพท์วิวัฒนาการวรรณยุกต์ หรือ "Tonogenesis"

เกี่ยวกับความหมายของคำว่า Tonogenesis เอ็บรัมสัน และ อีริคสัน (Abramson & Erickson, 1977 อ้างใน อมร ทวีศักดิ์, 2543) ได้แบ่งแนวคิดเกี่ยวกับ tonogenesis ออกเป็น 2 ส่วน คือ หมายถึง กระบวนการเกิดเสียงวรรณยุกต์ในภาษาที่ไม่เคยมีเสียงวรรณยุกต์ในระบบเสียงมาก่อน (Tonal Evolution) และอีกส่วนหนึ่งหมายถึง กระบวนการพัฒนาเสียงวรรณยุกต์

โดยการเพิ่มหรือลดจำนวนเสียงวรรณยุกต์ในระบบเสียงของภาษาที่มีวรรณยุกต์อยู่แล้ว (Tonal Development)

หลังจากที่เมทซอพฟ์ได้เสนอทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ ต่อมาในปี 1973 เมทซอพฟ์ได้เสนอบทความเรื่อง “Tonogenesis in Southeast Asia” บทความนี้มีความสำคัญต่อทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ที่เขาได้นำเสนอไว้ก่อนหน้านี้ เพราะเขาได้สรุปแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์โดยใช้ตัวอย่างปรากฏการณ์ในภาษาต่างๆที่พบในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มาประกอบเพื่อสนับสนุนแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ของเขา โดยเสนอว่า การกำเนิดเสียงวรรณยุกต์เกิดได้ 2 แบบ คือ

1) เสียงวรรณยุกต์เกิดจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้น ซึ่งมีผลต่อระดับเสียง (pitch height) กล่าวคือ การสูญเสียความก้องของพยัญชนะต้นดั้งเดิมที่เป็นเสียงกักก้องทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์ต่ำ ส่วนพยัญชนะต้นดั้งเดิมกักไม่ก้องทำให้เกิดวรรณยุกต์สูง

2) เสียงวรรณยุกต์เกิดจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้าย ซึ่งมีผลต่อการขึ้นตกของเสียง (pitch contour) กล่าวคือ การสูญเสียเสียงพยัญชนะท้ายดั้งเดิมที่เป็นเสียงกักที่เส้นเสียง - $\uparrow$ ทำให้เกิดวรรณยุกต์เสียงขึ้น และการสูญเสียพยัญชนะท้ายดั้งเดิมที่เป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง - h ทำให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก ดังเช่นการเกิดวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม

ตารางที่ 2.4 ลำดับการเปลี่ยนแปลงทางเสียงในภาษาเวียดนาม (Matisoff, 1973)

ช่วงเวลา	โครงสร้างพยางค์		
ภาษาเวียดนามดั้งเดิม	cvø, cvN	cvś	cvS
ภาษาเวียดนามช่วงต้น	cvø, cvN	cvh	cv?
ภาษาเวียดนามศตวรรษที่ 6	c $\bar{v}$ ø, c $\bar{v}$ N	c $\bar{v}$ ø	c $\bar{v}$ ø

ความคิดเรื่องการกำเนิดวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามโอดริกูร์ตีได้เสนอขึ้นในปี 1954 และเมทซอพฟ์ได้นำความคิดมาขยายความซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ ประมาณต้นคริสต์ศตวรรษที่ 1 ในภาษาเวียดนามดั้งเดิมมีโครงสร้างพยางค์ต่างกัน 3 แบบ คือ

แบบที่ 1 เป็นพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย หรือ พยางค์เปิด (cvø) กับพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงนาสิก (cvN)

แบบที่ 2 เป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเสียดแทรกโสมพะิม (cvś)

แบบที่ 3 เป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักโสมพะิม (cvS)

ต่อมา ในภาษาเวียดนามช่วงต้น (Pre-Vietnamese) มีการรวมตัวของพยัญชนะท้ายเกิดขึ้น กล่าวคือ โครงสร้างพยางค์แบบที่ 2 ซึ่งมีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเสียดแทรกโสมพะิม เสียงซุด

เสียงแทรกอโฆะ *S กับ s เกิดการลดเสียง (reduced) กลายเป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h และในโครงสร้างพยางค์แบบที่ 3 ซึ่งมีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักอโฆะก็เกิดการรวมตัวกันกลายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ดังนั้น โครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามช่วงต้นจึงต่างกัน 3 แบบ ดังนี้ แบบที่ 1: cvθ กับ cvN แบบที่ 2: cvh และแบบที่ 3: cvʔ

ในช่วงคริสตศตวรรษที่ 6 เกิดการสูญเสียบรรยากาศท้าย -h และ -ʔ พร้อมกันนี้ก็ได้เกิดเสียงวรรณยุกต์ขึ้นในระบบเสียงของภาษาเวียดนาม 3 หน่วยเสียง คือ

เสียงวรรณยุกต์ระดับ เกิดขึ้นในพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะท้ายหรือพยางค์เปิดและในพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงนาสิก แบบที่ 1: cvθ และ cvN

เสียงวรรณยุกต์ตก เกิดขึ้นในพยางค์ที่เคยมีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง แบบที่ 2: cvh

เสียงวรรณยุกต์ขึ้น เกิดขึ้นในพยางค์ที่เคยมีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง แบบที่ 3: cvʔ

ต่อมาในช่วงคริสตศตวรรษที่ 12 เสียงพยัญชนะต้นอโฆะกลายเป็นเสียงอโฆะ (เช่น b > p) ดังนั้นเพื่อรักษาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ พยางค์ที่มีพยัญชนะต้นดั้งเดิมเป็นเสียงอโฆะจึงมีเสียงวรรณยุกต์ต่ำกว่าพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นดั้งเดิมเป็นเสียงอโฆะ ดังนั้น เสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามที่มีอยู่แล้ว 3 หน่วยเสียงจึงเกิดการแตกตัว (tonal split) โดยเพิ่มเป็น 2 เท่า ทำให้มีเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง (Matisoff, 1973)

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ ทำให้เมทิซอฟสรุปว่า เสียงพยัญชนะต้นมีอิทธิพลต่อความสูงของระดับเสียง (pitch height) และเสียงพยัญชนะท้ายมีอิทธิพลต่อการขึ้นตกของระดับเสียง (pitch contour) แต่ต่อมา เฮินเดอร์สัน (1982 อ้างใน อมร ทวีศักดิ์, 2543) เสนอบทความเรื่อง "Tonogenesis: some recent speculations on the development of tone" ซึ่งเฮินเดอร์สันได้เสนอความคิดเพิ่มเติมจากแนวคิดของเมทิซอฟว่า การกำเนิดวรรณยุกต์นั้นมิได้เป็นผลมาจากอิทธิพลของความก้องของเสียงพยัญชนะต้นเท่านั้น แต่ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีก ซึ่งเฮินเดอร์สันเรียกว่า "Laryngeal features" ได้แก่ ลักษณะการทำงานของเส้นเสียง (States of the glottis) ซึ่งก่อให้เกิดเสียงแบบต่างๆ เช่น เสียงก้อง เสียงพ่นลม เสียงก้องมีลม รวมถึงเสียงกักที่เส้นเสียงด้วย

2.3 การกำเนิดวรรณยุกต์อันเนื่องมาจากอิทธิพลของพยัญชนะท้าย

จากการทบทวนวรรณกรรมมีข้อค้นพบเกี่ยวกับการกำเนิดวรรณยุกต์อันเนื่องมาจากอิทธิพลของพยัญชนะท้ายซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ข้อค้นพบทางด้านภาษาศาสตร์เปรียบเทียบเชิงประวัติ และข้อค้นพบทางด้านกลศาสตร์

2.3.1 ข้อค้นพบด้านภาษาศาสตร์เปรียบเทียบเชิงประวัติ

ข้อค้นพบด้านภาษาศาสตร์เปรียบเทียบเชิงประวัติ เมทิซอพ (1973) ได้สรุปแนวคิดสำคัญเกี่ยวอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายต่อการกำเนิดวรรณยุกต์ไว้ว่า เสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h มีบทบาทในการเป็นตัวกดระดับเสียง (pitch depressor) ทำให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก ส่วนเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ทำหน้าที่ตรงข้ามกัน คือ ทำให้เกิดวรรณยุกต์เสียงขึ้น มีงานวิจัยหลายชิ้นที่มีข้อค้นพบตรงกับข้อสรุปของเมทิซอพ เช่น ข้อค้นพบเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ เหมย (Mei, 1970 อ้างใน Henderson, 1982) ได้ศึกษาภาษาจีนสมัยกลางพบว่าวรรณยุกต์เสียงขึ้น (shang sheng) พัฒนามาจากเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ส่วน มารัน (Maran, 1973) พบว่าวรรณยุกต์เสียงสูงในภาษาพม่าปรากฏกับเสียงกักที่เส้นเสียงในภาษาจิงผา (Jingpaw) และมารันยังพบอีกว่าวรรณยุกต์เสียงสูงขึ้นในภาษามูเซอพัฒนามาจากการสูญเสียเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงกักที่เส้นเสียง นอกจากนี้ยังมีข้อค้นพบเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียงที่สอดคล้องกับความคิดของเมทิซอพ เช่น พูลลีแบลนค์ (Pulleyblank, 1962 อ้างใน Hombert et al., 1979) พบว่า ภาษาจีนสมัยกลางมีวรรณยุกต์เสียงตก (qu sheng) ซึ่งพัฒนามาจากการสูญเสียเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีงานวิจัยหลายชิ้นที่มีข้อค้นพบสอดคล้องกับที่เมทิซอพได้เสนอไว้ แต่ก็พบว่ามีงานวิจัยที่มีข้อค้นพบขัดแย้งกับทฤษฎีของเมทิซอพ เช่น ในประเด็นของพยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียง ในปี 1993 ฟู วัน ฮัน และคณะ (Phu Van Han et al., 1993) และ เฮอร์กู๊ด (Thurgood, 1993) มีข้อค้นพบตรงกันว่าในภาษาจามตะวันออก พยัญชนะท้ายดั้งเดิมที่เป็นเสียงกักที่เส้นเสียง *-ʔ ทำให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก นอกจากนี้ เมติสัน และ เกง ฟง บัง (Maddieson & Keng Fong Pang, 1993) กับเฮอร์กู๊ด (Thurgood, 1993) ซึ่งศึกษาภาษาอูตซัดก็มีข้อค้นพบเช่นเดียวกับภาษาจามตะวันออก ข้อค้นพบเหล่านี้ล้วนตรงข้ามกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ กล่าวคือ งานวิจัยดังกล่าวพบว่าในภาษาอูตซัดพยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก

ส่วนประเด็นเกี่ยวกับพยัญชนะท้ายเสียงดแทรกที่เส้นเสียง -h ก็พบว่ามีงานวิจัยหลายเรื่องที่มีข้อค้นพบไม่ตรงกับที่เมทิซอพเสนอไว้ เช่น ในภาษาทิเบตถิ่น Lhasa (Sheft, 1968 อ้างใน Mazaudon, 1976) เสียงวรรณยุกต์ตกจะเกิดในพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียงเสมอ และยังมีงานวิจัยอีกหลายเรื่องที่มีข้อค้นพบแตกต่างออกไป เช่น เพอร์เซลล์ (Purcell, 1978 อ้างใน อมร ทวีศักดิ์, 2543) ศึกษาภาษาปัญจาบและภาษาฮินดี พบว่า วรรณยุกต์เสียงสูงในภาษาปัญจาบปฏิภาคกับเสียงพยัญชนะท้ายเสียงดแทรกที่เส้นเสียง -h ในภาษาฮินดี ต่อมาในปี 1993 เมดิสันและคณะ (Maddieson et al., 1993) กับเทอร์กู๊ด (Thurgood, 1993) ก็พบว่าเสียงวรรณยุกต์สูงในภาษาอุตสาหกรรมพัฒนามาจากเสียงพยัญชนะท้ายเสียงดแทรกที่เส้นเสียง และในปีเดียวกัน ซาการ์ต (Sagart, 1993) พบว่าเสียงวรรณยุกต์สูงในภาษาจีนโบราณเกิดจากการหายไปของพยัญชนะท้ายดั้งเดิมที่เป็นเสียงเสียงดแทรกที่เส้นเสียง -h

นอกจากประเด็นเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะท้ายที่มีฐานกรณ์ที่เส้นเสียง ยังมีเสียงพยัญชนะท้ายอื่นๆอีกที่มีบทบาทในการกำเนิดวรรณยุกต์เช่นเดียวกัน เช่น เสียงนาสิก (nasal) เสียงเหลว (liquid) และเสียงกึ่งสระ (semivowel) การกำเนิดวรรณยุกต์อันเนื่องมาจากอิทธิพลของพยัญชนะท้ายเสียงนาสิก เสียงเหลว เสียงกึ่งสระ รวมทั้งอิทธิพลของพยางค์เปิดหรือพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะท้าย มีข้อค้นพบใกล้เคียงกัน จากการทบทวนวรรณกรรมไม่พบว่ามีบทความใดในข้อค้นพบเกี่ยวกับอิทธิพลของพยัญชนะท้าย 3 ประเภทนี้ ในปี 1973 เมทิซอพ พบว่า เสียงวรรณยุกต์ระดับในภาษาเวียดนามในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 6 เกิดจากการสูญเสียเสียงพยัญชนะท้ายดั้งเดิมที่เป็นเสียงนาสิก นอกจากนี้ ซาการ์ต (Sagart, 1993) ก็พบว่า เสียงพยัญชนะท้ายนาสิกในภาษาจีนโบราณ ปฏิภาคกับเสียงพยัญชนะท้ายนาสิกและเหลวในภาษาตระกูลออสโตรนีเซียนหลายภาษา ในทำนองเดียวกัน ซาการ์ตยังพบว่าพยางค์เปิดในภาษาจีนโบราณซึ่งปัจจุบันเป็นเสียงวรรณยุกต์กลางระดับก็ปฏิภาคกับพยางค์เปิดและพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกึ่งสระในภาษาตระกูลออสโตรนีเซียน

2.3.2 ข้อค้นพบด้านกลศาสตร์

ข้อค้นพบทางด้านกลศาสตร์สามารถแบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ ประเด็นเกี่ยวกับอิทธิพลของพยัญชนะท้ายต่อเสียงสระและประเด็นเกี่ยวกับอิทธิพลของลักษณะการเปล่งเสียงสระที่เกี่ยวข้องกับลักษณะน้ำเสียง (Phonation type) ต่อระดับเสียงของสระ

2.3.2.1 ประเด็นเกี่ยวกับอิทธิพลของพยัญชนะท้ายต่อสระ

ประเด็นเกี่ยวกับอิทธิพลของพยัญชนะท้ายมีงานวิจัยต่างๆ ดังนี้ ออมแบร์ต (Hombert, 1978) เสนอบทความเรื่อง "Consonant types, vowel quality and tone" และ "Phonetic explanation for the development of tone" (Hombert et al., 1979) ในบทความทั้งสองเรื่องนี้เขาได้เสนอผลการวิจัยด้านกลศาสตร์เกี่ยวกับค่าความถี่มูลฐานของเสียงสระซึ่งมีความต่างกันอันเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ในส่วนอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้าย ออมแบร์ตทดสอบโดยใช้ภาษาอาหรับโดยให้ผู้บอกภาษา 4 คน พูดคำไม่มีความหมาย 6 คำ ที่มีโครงสร้างพยางค์ cvc พบว่า เสียงพยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียง -ʔ มีอิทธิพลทำให้ระดับเสียงของสระเป็นเสียงขึ้น ส่วนเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h มีอิทธิพลทำให้ระดับเสียงของสระเป็นเสียงตก ซึ่งตรงกับที่เมทิซอพ (1973) ได้เสนอไว้ นอกจากนี้ยังพบว่าสระที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ จะมีค่าความถี่มูลฐานเพิ่มขึ้น 9-45 Hz. ส่วนสระที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h จะมีค่าความถี่มูลฐานลดลง 25-50 Hz. นอกจากนี้ เขายังพบว่าเสียงพยัญชนะท้ายมีอิทธิพลทำให้ระดับเสียงของสระต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในช่วง 70 มิลลิวินาที ก่อนสิ้นสุดเสียงสระ

งานวิจัยของธีระพันธ์ ล.ทองคำ ในปี 1989 (L-Thongkum, 1989) ซึ่งศึกษาภาษาญอ และปี 1991 (L-Thongkum, 1991) ซึ่งศึกษาภาษาของ ทั้งสองภาษามีลักษณะน้ำเสียง มีข้อค้นพบตรงกันว่า ระดับเสียงในพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียง -ʔ มีลักษณะเป็นเสียงขึ้นตก ส่วนระดับเสียงในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h มีลักษณะเป็นเสียงขึ้น ข้อค้นพบนี้ไม่ตรงกับที่เมทิซอพสรุปไว้ในทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ แต่ในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงนาสิกมีลักษณะเป็นเสียงระดับซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์

ส่วนงานวิจัยของอมร ทวีศักดิ์ (2543) ซึ่งศึกษาภาษาขมุ บรู ไช้ ทั้ง 3 ภาษาเป็นภาษามีลักษณะน้ำเสียงเช่นเดียวกับภาษาญอ และภาษาของ พบว่าในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ มีลักษณะเป็นเสียงตกเช่นเดียวกัน ส่วนในภาษามลาญถิ่นปัตตานี พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ มีลักษณะเป็นเสียงขึ้นตก ขณะที่ภาษาชาวเล อูรักลาโว้ยและภาษาชาวเลโมเกิน พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ มีลักษณะเป็นเสียงตก ข้อค้นพบของอมร ทวีศักดิ์เหล่านี้ล้วนขัดแย้งกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อค้นพบบางส่วนที่ตรงกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ คือ ในภาษาขมุและขมุซึ่งเป็นภาษาในตระกูลออสโตรเอเชียติกเช่นเดียวกับภาษาเวียดนามก็พบว่าระดับเสียงในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้าย

เป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h ทั้งสองภาษามีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก ตรงกับข้อสรุปในทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์

แลตเดอโฟเก็ด (Ladefoged, 1997) อธิบายว่าการที่เสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ อาจทำให้ค่าความถี่มูลฐานของสระที่อยู่ข้างหน้ามีค่าลดลงในบางภาษานั้น ไม่น่าใช่ผลกระทบของเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ แต่อาจเป็นเพราะเสียงก้องเครียด (creaky voice) ซึ่งเป็นลักษณะปกติของเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ปรากฏการณ์เช่นนี้พบในหลายภาษา เช่น ภาษาพม่า ภาษาทิเบต ภาษาจาม (Thurgood, 1982, 1996; Zhang, 1986 อ้างใน อมร ทวีศักดิ์, 2543) เป็นต้น

2.3.2.2 ประเด็นเกี่ยวกับอิทธิพลของลักษณะการเปล่งเสียงสระที่เกี่ยวข้องกับลักษณะน้ำเสียง (Phonation type) ต่อระดับเสียงของสระ

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ ได้ศึกษาภาษากูย (L-Thongkum, 1989) โดยศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของสระ 4 ลักษณะ คือ ค่าความถี่กำหนด ค่าความถี่มูลฐาน ค่าระยะเวลา และค่าความเข้ม ในการวิจัยเกี่ยวกับค่าความถี่มูลฐานใช้คำทดสอบทั้งหมด 96 คำ ซึ่งมีโครงสร้างพยางค์ 16 แบบ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5 โครงสร้างพยางค์ที่ใช้ในการวิจัยภาษากูย (L-Thongkum, 1989)

ลักษณะน้ำเสียงก้องธรรมดา		ลักษณะน้ำเสียงก้องมีลม	
CVN	CVS	CVN	CVS
CVH	CVʔ	CVH	CVʔ
CW(N)	CWS	CW(N)	CWS
CVH	CWʔ	CVH	CWʔ

ในการวิจัยดังกล่าวได้ข้อสรุปดังนี้

- 1) สระที่มีลักษณะน้ำเสียงก้องมีลมจะมีค่าความถี่มูลฐานต่ำกว่าสระที่มีลักษณะน้ำเสียงก้องธรรมดา
- 2) สระที่มีลักษณะน้ำเสียงทั้งสองแบบ ค่าความถี่มูลฐานของสระสั้นจะมากกว่าสระยาว
- 3) เมื่อเปรียบเทียบสระที่มีลักษณะน้ำเสียงแบบเดียวกันพบว่าพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงที่เส้นเสียง -ʔ, -h มีค่าความถี่มูลฐานมากกว่าพยางค์แบบอื่นๆ
- 2) โครงสร้างพยางค์แบบ CVW(N) และ CVN สระที่มีลักษณะน้ำเสียงก้องธรรมดาจะเป็นเสียงระดับ คือ ค่าความถี่มูลฐานไม่เปลี่ยนแปลง แต่สระที่มีลักษณะน้ำเสียงก้องมีลมจะเป็นเสียงขึ้น คือ ค่าความถี่มูลฐานเพิ่มขึ้น

ต่อมาในปี 1990 ธีระพันธ์ ล.ทองคำ ศึกษาภาษามอญ (L-Thongkum, 1990) พบว่าสระเครียด (tense-voice vowel) มีค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าสระคลาย (lax-voice vowel) และยังพบอีกว่าพยัญชนะต้นมีอิทธิพลทำให้สระมีค่าความถี่มูลฐานต่างกัน แต่ความต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น สระเครียดที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงนาสิกไม่ก้อง ดังตารางที่ 2.6

ตารางที่ 2.6 ผลการศึกษาภาษามอญ (L-Thongkum, 1990)

ระดับเสียง	สระเครียด (tense-voice vowel)	สระคลาย (lax-voice vowel)
ระดับเสียงสูง	พยัญชนะต้นเสียงนาสิกไม่ก้อง	พยัญชนะต้นเสียงกักไม่ก้อง ไม่พ่นลม
	พยัญชนะต้นเสียงนาสิกก้อง	พยัญชนะต้นเสียงนาสิกไม่ก้อง
	พยัญชนะต้นเสียงกักไม่ก้อง พ่นลม	พยัญชนะต้นเสียงนาสิกก้อง
	พยัญชนะต้นเสียงกักเส้นเสียง ลมเข้า (implosive)	พยัญชนะต้นเสียงกักไม่ก้องพ่นลม
ระดับเสียงต่ำ	พยัญชนะต้นเสียงกักไม่ก้อง ไม่พ่นลม	พยัญชนะต้นเสียงกักเส้นเสียง ลมเข้า (implosive)

ต่อมาในปี 1991 ธีระพันธ์ ล.ทองคำ ยังได้ศึกษาภาษาของซึ่งเป็นภาษามีลักษณะน้ำเสียงเช่นเดียวกับภาษากูยและภาษามอญ (L-Thongkum, 1991) ในการศึกษาภาษาของใช้คำทดสอบ 284 คำ ซึ่งมีโครงสร้างพยางค์ต่างกัน 20 แบบ ดังตารางที่ 2.7

ตารางที่ 2.7 โครงสร้างพยางค์ที่ใช้ในการวิจัยภาษาของ (L-Thongkum, 1991)

ลักษณะน้ำเสียง			
ก้องธรรมดา	ก้องธรรมดาตามด้วย ก้องเครียด	ก้องมีลม	ก้องมีลมตามด้วย ก้องเครียด
CVN	CVN	CVN	CVN
CVS	CVS	CVS	CVS
CWN	CWN	CWN	CWN
CWS	CWS	CWS	CWS
CVH	-	CVH	-
CV?	-	CV?	-

จากการการวิจัยมีข้อค้นพบสรุปได้ดังนี้

- 1) สระสั้นมีค่าความถี่มูลฐานมากกว่าสระยาวในสระที่มีลักษณะน้ำเสียงทั้ง 4 ประเภท
- 2) สระที่มีลักษณะน้ำเสียงก้องธรรมดาตามด้วยก้องเครียดมีค่าความถี่มูลฐานสูงที่สุด
- 3) สระก้องธรรมดาตามด้วยก้องเครียดมีลักษณะเป็นเสียงสูงขึ้นตก ส่วนสระก้องมีลมตามด้วยก้องเครียดมีลักษณะเป็นเสียงสูงตก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลักษณะความเครียดของเส้นเสียงมีผลทำให้เกิดลักษณะเสียงตก

4) ในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h ทั้งสระก้องธรรมดาและก้องมีลม ค่าความถี่มูลฐานของสระจะเพิ่มขึ้น (เป็นเสียงขึ้น) ข้อค้นพบนี้ขัดแย้งกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ที่เมทิซอฟ (1973) สรุปว่าเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h จะกดระดับเสียงทำให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก ขณะที่พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ระดับเสียงของสระเสียงก้องธรรมดาจะเป็นเสียงขึ้น ส่วนค่าความถี่มูลฐานของสระก้องมีลมจะเพิ่มขึ้นและลดลงอย่างรวดเร็วในตอนท้าย (เป็นเสียงขึ้นตก)

นอกจากนี้ ในงานวิจัยของอมร ทวีศักดิ์ (2543) พบว่าในภาษาขมุ บรู ไช่ สระที่มีลักษณะน้ำเสียงก้องธรรมดาจะมีค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าสระที่มีลักษณะน้ำเสียงก้องมีลม ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในภาษากูยของธีระพันธ์ ล.ทองคำ

จากข้อค้นพบเกี่ยวกับอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายต่อการกำเนิดวรรณยุกต์ทั้งข้อค้นพบทางภาษาศาสตร์เปรียบเทียบและข้อค้นพบทางกลศาสตร์ จะเห็นได้ว่ามีข้อค้นพบทั้งที่สอดคล้องและขัดแย้งกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ที่เมทิซอฟสรุปว่า เสียงพยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียง -ʔ ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงขึ้น ส่วนเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก ข้อสรุปนี้เป็นจริงสำหรับบางภาษา เช่น ภาษาเวียดนาม ภาษาจิงเผาะ แต่ขณะเดียวกันข้อสรุปนี้ไม่เป็นจริงในอีกหลายภาษา เช่น ภาษาจาม ภาษาอูตซัต เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า อิทธิพลของพยัญชนะท้ายต่อการกำเนิดวรรณยุกต์ในแต่ละภาษาน่าจะเป็นลักษณะเฉพาะของภาษา เช่น ภาษาเวียดนามกับภาษาจิงเผาะ พยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงขึ้น ส่วนพยัญชนะท้ายเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก ในทางกลับกันภาษาจามตะวันออกพยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง -ʔ ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก ส่วนพยัญชนะท้ายเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงขึ้น นอกจากนี้ ความแตกต่างของข้อค้นพบในอีกหลายภาษาก็ชี้ให้เห็นว่า อิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายต่อการกำเนิดวรรณยุกต์ไม่มีรูปแบบที่ตายตัวแน่นอน ไม่อาจสรุปได้ว่าทุกภาษาที่มีปรากฏการณ์กำเนิดวรรณยุกต์จะต้องมีลักษณะอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนกันเสมอไปเพราะแต่ละภาษามีวิวัฒนาการของเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันออกไป

2.4 งานวิจัยทางกลศาสตร์เกี่ยวกับอิทธิพลของเสียงพยัญชนะรอบข้างต่อค่าความถี่มูลฐานและค่าระยะเวลาของเสียงสระ

งานวิจัยด้านกลศาสตร์ที่กล่าวไปแล้วนั้นล้วนเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นงานวิจัยของออมแบร์ต ในปี 1978 และ 1979 งานวิจัยของธีระพันธ์ ล.ทองคำ ในภาษากูย (1989) ภาษามอญ (1990) และภาษาซอง (1991) รวมทั้งงานวิจัยของอมร ทวีศักดิ์ ซึ่งศึกษาภาษาไม่มีวรรณยุกต์ในตระกูลออสโตรเอเชียติกกับตระกูลออสโตรนีเซียน (2543) อย่างไรก็ตาม ยังมีงานวิจัยด้านกลศาสตร์อื่นๆที่ไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์แต่มีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับอิทธิพลของเสียงพยัญชนะที่มีผลต่อค่าความถี่มูลฐานและค่าระยะเวลาของเสียงสระ

แฮส และ แฟร์แบงส์ (House & Fairbanks, 1953) ทำวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของเสียงพยัญชนะที่อยู่รอบข้างเสียงสระทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย โดยใช้คำที่มีพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเดียวกันในภาษาอังกฤษ พบว่า สระที่มีพยัญชนะที่มาข้างหน้าหรือข้างหลังเป็นเสียงก้อง จะมีค่าความถี่มูลฐานต่ำกว่าสระที่มีพยัญชนะที่มาข้างหน้าหรือข้างหลังเป็นเสียงไม่ก้อง จะเห็นได้ว่าข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ที่เมทซอฟ (1973) เสนอไว้ อาจกล่าวได้ว่า ปรากฏการณ์เช่นนี้เป็นลักษณะสากลที่สามารถเกิดขึ้นได้ในทุกภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษามีวรรณยุกต์หรือภาษาไม่มีวรรณยุกต์ นอกจากนี้ ยังพบว่า สระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงกักไม่ก้อง p, t, k จะมีค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง f, s และเสียงสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงนาสิก m, n ค่าความถี่มูลฐานจะต่ำกว่าสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง f, s ถ้าเรียงลำดับค่าความถี่มูลฐานของสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงต่างกัน 3 ประเภทดังกล่าวจากค่าความถี่มูลฐานสูงสุดไปสู่ค่าความถี่มูลฐานต่ำสุด จะได้ข้อสรุปดังนี้

- 1) ค่าความถี่มูลฐานของสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงกักไม่ก้อง p, t, k
- 2) ค่าความถี่มูลฐานของสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง f, s
- 3) ค่าความถี่มูลฐานของสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงนาสิก m, n

ในส่วนของค่าระยะเวลา จากงานวิจัยหลายชิ้นพบว่ามีข้อค้นพบสอดคล้องกัน (House & Fairbanks, 1953; Davis & Summer, 1989; Cochrane, 1970; Laeuffer, 1991) นั่นคือ เสียงสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงก้องจะมีค่าระยะเวลามากกว่าสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงไม่ก้อง และยังพบอีกว่า พยัญชนะข้างเคียงที่เป็นเสียงกักไม่ก้องมีค่าระยะเวลาน้อยกว่าสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง ส่วนสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงนาสิกมี

ค่าระยะเวลามากกว่าสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง เมื่อเรียงลำดับจากค่าระยะเวลามากไปสู่ค่าระยเวลาน้อยจะได้ข้อสรุปดังนี้

- 1) ค่าระยะเวลาของสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงนาสิก m, n
- 2) ค่าระยะเวลาของสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง f, s
- 3) ค่าระยะเวลาของสระที่มีพยัญชนะข้างเคียงเป็นเสียงกักไม่ก้อง p, t, k

ข้อค้นพบเกี่ยวกับค่าระยะเวลาของสระที่ได้รับอิทธิพลจากพยัญชนะท้ายดังกล่าวข้างต้นนั้นเป็นข้อค้นพบในภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มี ความต่างของความยาวสระ (vowel length) อย่างมีนัยสำคัญ แต่ในภาษาที่ความสั้นยาวของเสียงสระมีนัยสำคัญทางภาษาศาสตร์ เช่น ภาษาอาหรับ ก็มีข้อค้นพบสอดคล้องกับที่พบในภาษาอังกฤษ (Abou-Haidar, 1996) คูสรุปข้อค้นพบในเรื่องค่าความถี่มูลฐานและค่าระยะเวลาในตารางที่ 2.8

จากข้อค้นพบของแฮร์สและแฟร์แบงค์ จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างค่าความถี่มูลฐานกับค่าระยะเวลาเป็นความสัมพันธ์แบบผกผัน กล่าวคือ พยัญชนะต้นและท้ายที่มีอิทธิพลทำให้สระมีค่าความถี่มูลฐานมากจะทำให้สระมีค่าระยเวลาน้อย ในทางกลับกัน พยัญชนะต้นและท้ายที่มีอิทธิพลทำให้สระมีค่าความถี่มูลฐานน้อยจะทำให้สระมีค่าระยะเวลา มาก ดังตารางที่ 2.8

ตารางที่ 2.8 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างค่าความถี่มูลฐานกับค่าระยะเวลาอันเนื่องมาจากอิทธิพลของพยัญชนะข้างเคียงเรียงตามลำดับจากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด

ค่าความถี่มูลฐาน	ค่าระยะเวลา
1. เสียงกักไม่ก้อง p, t, k	1. เสียงนาสิก m, n
2. เสียงเสียดแทรกไม่ก้อง f, s	2. เสียงเสียดแทรกไม่ก้อง f, s
3. เสียงนาสิก m, n	3. เสียงกักไม่ก้อง p, t, k

2.5 วิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาตระกูลออสโตรนีเซียน

มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการทำเนิควรรณยุกต์ของภาษาในตระกูลออสโตรนีเซียนหลายภาษา ซึ่งสามารถสรุปประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้โดยตรงได้ดังนี้

เธอร์กู๊ด (Thurgood, 1993) ได้ศึกษาวิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาจามตะวันออกและภาษาอุตซัต ผู้พูดภาษาจามอาศัยอยู่บริเวณตอนเหนือของอาณาจักรฟูนันโบราณ คือบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงลงมาตามแม่น้ำโขงจนถึงกัมพูชา (Phu Van Han et al., 1993) ส่วนผู้พูดภาษาอุตซัต อยู่ในหมู่บ้านยังลัน (Yanglan) และหมู่บ้านหุยซิน (Huixin) ใกล้กับเมือง

ซานย่า (Sanya) ทางใต้ของเกาะไหหลำ (Maddieson & Keng Fong Pang, 1993) ภาษาทั้งสองเป็นภาษากลุ่มจามในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน เฮอร์กูตได้สรุปการกำเนิดวรรณยุกต์ในภาษาจามและภาษาอุตซ์ตไว้ดังนี้

ตารางที่ 2.9 วิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาจามตะวันออก (Thurgood, 1993)

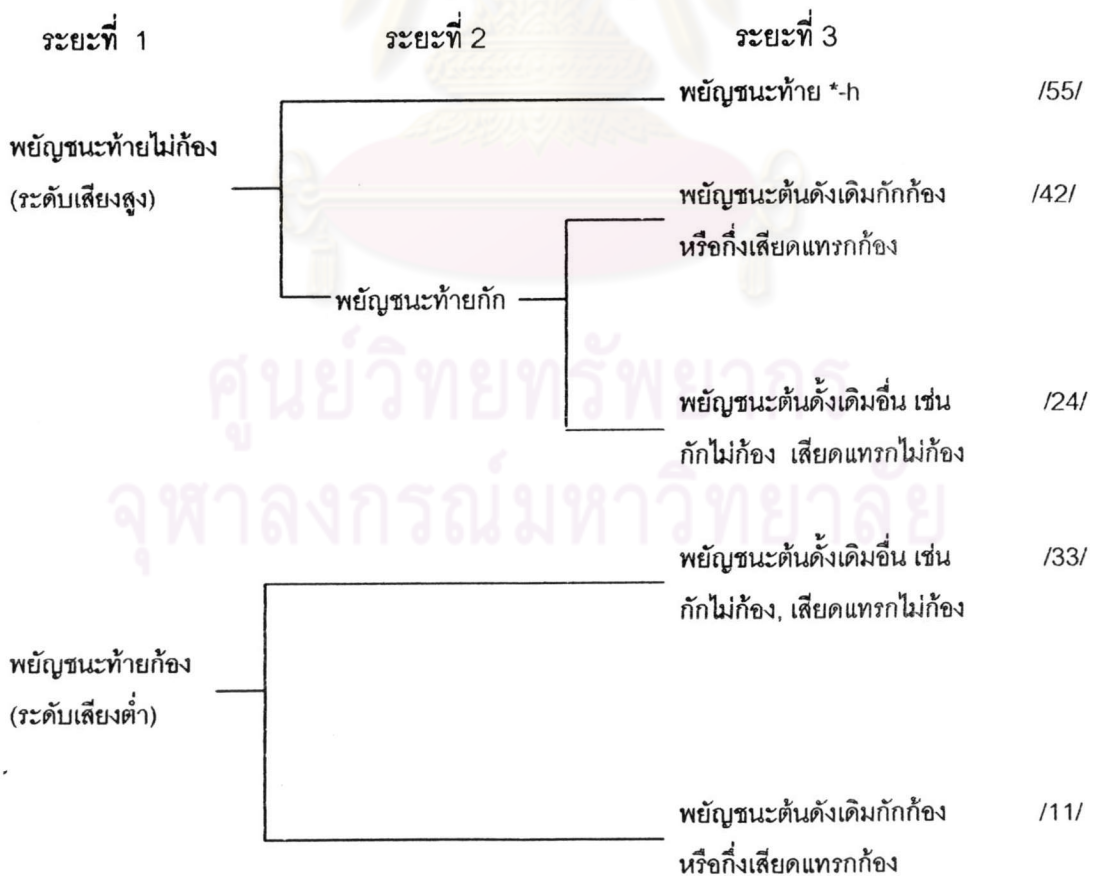
พยัญชนะต้นดั้งเดิม	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2
พยัญชนะต้นดั้งเดิมอื่นๆเช่น พยัญชนะต้นกักไม่ก้องและ เสียดแทรกไม่ก้อง	ก้องธรรมดา (Modal voice) ระดับเสียงสูง	(วรรณยุกต์สูง ก.) < พยัญชนะท้ายเสียง กักที่เส้นเสียง
		วรรณยุกต์สูง ข. < พยัญชนะท้ายที่ไม่ใช่ เสียงกักที่เส้นเสียง
พยัญชนะต้นดั้งเดิมกักก้อง และกึ่งเสียดแทรกก้อง	ก้องมีลม (Breathy voice) ระดับเสียงต่ำ	วรรณยุกต์ต่ำ ก. < พยัญชนะท้ายเสียงกักที่ เส้นเสียง
		วรรณยุกต์ต่ำ ข. < พยัญชนะท้ายที่ไม่ใช่ เสียงกักที่เส้นเสียง

----- การแตกตัวของเสียงวรรณยุกต์ยังไม่สมบูรณ์
 ——— การแตกตัวของเสียงวรรณยุกต์สมบูรณ์แล้ว

จากตารางที่ 2.9 ซึ่งแสดงวิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาจามตะวันออกจะเห็นได้ว่าในช่วงแรก พยัญชนะต้นดั้งเดิม เช่น พยัญชนะต้นกักไม่ก้องและเสียดแทรกไม่ก้องก่อให้เกิดเสียงก้องธรรมดาพร้อมกับระดับเสียงสูง ขณะที่พยัญชนะต้นดั้งเดิมที่เป็นเสียงกักก้องกับกึ่งเสียดแทรกก้องก่อให้เกิดเสียงก้องมีลมพร้อมกับระดับเสียงต่ำ ต่อมาในระยะที่ 2 เฮอร์กูต แสดงให้เห็นว่าวรรณยุกต์สูงยังมีการแตกตัวไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ วรรณยุกต์สูงในปัจจุบันมี 2 หน่วยเสียงย่อยคือ [วรรณยุกต์สูง ก.] ปรากฏในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง และ [วรรณยุกต์สูง ข.] ปรากฏในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงอื่นๆ แต่วรรณยุกต์ต่ำได้มีการแตกตัวเป็น 2 วรรณยุกต์โดยสมบูรณ์แล้ว คือ /วรรณยุกต์ต่ำ ก./ ปรากฏในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง /-2/ และ /วรรณยุกต์ต่ำ ข./ ปรากฏในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงอื่นๆ เฮอร์กูตจึงสรุปว่าปัจจุบันภาษาจามตะวันออกมีวรรณยุกต์ 3 หน่วยเสียง คือ /วรรณยุกต์สูง/ (มี 2 หน่วยเสียงย่อย) /วรรณยุกต์ต่ำ ก./ และ /วรรณยุกต์ต่ำ ข./ แต่ในอนาคตอันใกล้ภาษาจามตะวันออก

ออกนํ้าจะมีวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง คือ /วรรณยุกต์สูง ก./ /วรรณยุกต์สูง ข./ /วรรณยุกต์ต่ำ ก./ และ /วรรณยุกต์ต่ำ ข./

ส่วนวิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาอูตซ์ต เธอร์กู๊ด อธิบายว่าในระยะแรกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาอูตซ์ต มีความแตกต่างกัน 2 รูปแบบ ขึ้นอยู่กับความก้องและไม่ก้องของพยัญชนะท้าย คือ พยัญชนะท้ายเสียงก้องทำให้เกิดวรรณยุกต์ต่ำ พยัญชนะท้ายเสียงไม่ก้องก่อให้เกิดวรรณยุกต์สูง ต่อมา เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงไม่ก้องมีการแตกตัวเป็น 2 วรรณยุกต์ คือ วรรณยุกต์ในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง และวรรณยุกต์ในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักไม่ก้อง หลังจากนั้นในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักก็มีการแตกตัวออกอีกด้วยเงื่อนไขของพยัญชนะต้น คือ ในพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงกักก้องหรือกึ่งเสียดแทรกจะมีวรรณยุกต์ตก แต่ในพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นไม่ใช่เสียงก้องจะมีวรรณยุกต์ขึ้น ขณะเดียวกัน เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงก้องก็มีการแตกตัวเป็นอีก 2 วรรณยุกต์เช่นกัน คือ ในพยางค์ที่พยัญชนะต้นไม่ใช่เสียงก้องจะมีวรรณยุกต์กลางระดับ ส่วนพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงกักก้องหรือเสียงกึ่งเสียดแทรกก้องจะมีวรรณยุกต์ต่ำระดับ ทำให้ปัจจุบันภาษาอูตซ์ตมีวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ดังภาพที่ 2.4

ภาพที่ 2.4 แผนภูมิแสดงการกำเนิดวรรณยุกต์ในภาษาอูตซ์ต (Thurgood, 1993)

แม้ว่าภาษาจามกับภาษาอูตซ์จะเป็นภาษาในกลุ่มเดียวกัน คือ กลุ่มจาม (Chamic) แต่จากข้อค้นพบของเธอร์กูต แสดงให้เห็นว่า วิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในทั้งสองภาษามีทิศทางสวนทางกัน เช่น เรื่องของวรรณยุกต์สูงในภาษาจามตะวันออกซึ่งวิวัฒนาการของวรรณยุกต์เริ่มต้นจากอิทธิพลของพยัญชนะต้น ขณะที่ในภาษาอูตซ์วิวัฒนาการของวรรณยุกต์เริ่มต้นจากอิทธิพลของพยัญชนะท้าย กล่าวคือ ในภาษาจามตะวันออก พยัญชนะต้นที่เป็นเสียงไม่ก้องก่อให้เกิดเสียงก้องธรรมดาที่ระดับเสียงสูงในสระ ซึ่งต่อมาได้พัฒนามาเป็นวรรณยุกต์สูง จากนั้นวรรณยุกต์สูงก็มีการแตกตัวเป็นอีก 2 วรรณยุกต์ โดยขึ้นอยู่กับว่ามีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงที่มีฐานกรณ์เส้นเสียงหรือไม่ ขณะที่ภาษาอูตซ์ การกำเนิดวรรณยุกต์เริ่มต้นจากอิทธิพลของพยัญชนะท้าย คือ พยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียงก่อให้เกิดวรรณยุกต์สูง ส่วนพยัญชนะท้ายกักไม่ก้องเกิดการรวมตัวกันเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง และมีการแตกตัวเป็น 2 วรรณยุกต์ ขึ้นอยู่กับความก้องหรือไม่ก้องของพยัญชนะต้น ถ้าพยัญชนะต้นเป็นเสียงก้องจะก่อให้เกิดวรรณยุกต์ตก แต่ถ้าพยัญชนะต้นเป็นเสียงไม่ก้องจะก่อให้เกิดวรรณยุกต์ขึ้น

ส่วนเรื่องของวรรณยุกต์ต่ำ ภาษาจามตะวันออกเริ่มจากพยัญชนะต้นเสียงก้อง ทำให้เกิดเสียงก้องมีลมกับระดับเสียงต่ำ ซึ่งทำให้เกิดวรรณยุกต์เสียงต่ำ ต่อมาวรรณยุกต์เสียงต่ำเกิดการแตกตัวเป็น 2 วรรณยุกต์ คือ วรรณยุกต์หนึ่งมีพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงที่เส้นเสียง ส่วนอีกวรรณยุกต์หนึ่งมีพยัญชนะท้ายเสียงอื่น ในทางตรงข้าม การกำเนิดวรรณยุกต์ในภาษาอูตซ์เริ่มต้นจากพยัญชนะท้ายเสียงก้องแตกตัวเป็น 2 วรรณยุกต์ คือ ถ้ามีพยัญชนะต้นเป็นเสียงไม่ก้องทำให้เกิดวรรณยุกต์กลางระดับ แต่ถ้ามีพยัญชนะต้นเป็นเสียงก้องจะทำให้เกิดวรรณยุกต์ต่ำระดับ จะเห็นได้ว่า วิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาจามตะวันออกเริ่มต้นจากอิทธิพลของพยัญชนะต้นก่อนแล้วลำดับต่อไปเป็นอิทธิพลของพยัญชนะท้าย ส่วนวิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาอูตซ์เริ่มต้นจากอิทธิพลของพยัญชนะท้ายก่อนแล้วลำดับต่อไปเป็นอิทธิพลของพยัญชนะต้น

2.6 สรุป

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับวิวัฒนาการและพัฒนาการของวรรณยุกต์ จะเห็นได้ว่า มีทั้งข้อค้นพบที่สอดคล้องและสนับสนุนทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ที่เมทซอพเสนอไว้ ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการกำเนิดวรรณยุกต์ที่ยังไม่สามารถหาข้อสรุปที่ชัดเจนได้ประเด็นหนึ่ง คือ เรื่องอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายที่มีฐานกรณ์ที่เส้นเสียง -ʔ, -h ข้อมูลที่พบในภาษาเวียดนามสรุปได้ว่า พยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียง -ʔ ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงขึ้น ส่วนพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียง -h ก่อให้เกิดวรรณยุกต์เสียงตก แต่จากข้อค้นพบของนักภาษาศาสตร์หลายท่านที่ศึกษาภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ มีทั้งข้อค้นพบที่ขัดแย้งและสนับสนุนข้อสรุปในทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์ของเมทซอพ ประกอบกับปรากฏการณ์กำเนิดวรรณยุกต์ในภาษาตระกูลออสโตรนี

เขียนก็มีข้อค้นพบที่แตกต่างกัน และข้อค้นพบส่วนใหญ่ก็ขัดแย้งกับทฤษฎีของเมทซอฟ ทำให้น่าสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการกำเนิดวรรณยุกต์ในภาษาตระกูลออสโตรนีเซียน โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาภาษามลายูถิ่นปัตตานี เนื่องจากในประเทศไทยมีผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีทั้งในภาคใต้และภาคกลาง ภาษามลายูถิ่นปัตตานีในภาคใต้นั้นอาจมีการสัมผัสกับภาษารอบข้างทั้งภาษามลายูมาตรฐานของประเทศมาเลเซีย ภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาไทยถิ่นใต้ เพราะในภาคใต้มีทั้งผู้พูดทวิภาษามลายูกับไทยมาตรฐาน และผู้พูดทวิภาษามลายูกับไทยถิ่นใต้ ส่วนภาษามลายูถิ่นปัตตานีในภาคกลางน่าจะมีการสัมผัสกับภาษาไทยมาตรฐานมากกว่า เพราะเป็นภาษาของคนกลุ่มใหญ่ การที่ภาษามลายูถิ่นปัตตานีทั้งสองถิ่นมีภาษารอบข้างต่างกัน อาจทำให้ภาษามลายูที่พูดคนละพื้นที่มีพัฒนาการทางเสียงแตกต่างกัน จึงน่าสนใจที่จะศึกษาว่า อิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายต่อการกำเนิดวรรณยุกต์ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีซึ่งพูดในคนละพื้นที่จะมีลักษณะเหมือนกันหรือไม่ อย่างไร และจะต่างจากทฤษฎีกำเนิดวรรณยุกต์หรือไม่ อย่างไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย